

[Pürschel.]

sin Kærlighed til Folkestyret, nu kommer her ganske stille til Rigsdagen og siger: det er det nemmeste, at Finansministeren tager Bestemmelse selv, og hvorfor skal vi saa have det Besvær at gaa til Rigsdagen, hvad skal vi med det? Men hvor bliver saa Rigsdagens Kontrol af ved et Forslag som dette? Finansministeren kræver maaske 3—4 Gange saa meget, som vi synes der skal til. Hvornaar faar Rigsdagen det at vide? Naar Statsregnskabet engang foreligger og Statsrevisorerne har afgivet deres Betænkning om det. Hvorledes saa rette det? Der er noget, der hedder et parlamentarisk Ansvar, men hvad det betyder her i Landet, ved vi jo alle sammen. Nej, det, der her foreligger, er, at man klart og rent tilsidesætter Grundlovens § 46, der siger: Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov. Man kommer her og siger, at Finansministeren skal træffe Bestemmelse. Nu er der jo noget, der hedder, at Lovgivningsmagten delegerer sin Myndighed til en Minister. Det kender vi jo mange Eksempler paa, ikke mindst fra den sidste Tid: Ministeren bemyndiges til dit, og Ministeren bemyndiges til dat. Det kan jo ogsaa være praktisk, og det kan ogsaa til Tider være nødvendigt. Det store Eksempel paa, at Oppositionen har brændt sig i saa Henseende, er vel nok Loven af 7. August 1914, ved hvilken man gav den daværende Indenrigsminister en almindelig Bemyndigelse, som man græd sine modige Taarer over gennem de følgende 7—8 Aar. Her staar vi nu altsaa over for en tilsvarende Bemyndigelse til Finansministeren. Saa vidt er altsaa denne meget demokratiske Regering naaet i sin Kærlighed til Folkestyret, at den møder med et Forslag, som efter min Mening maa siges at være i klar Strid med Grundloven. Thi alle de Forfattere, som har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, er enige om, at vel kan Rigsdagen delegere sin Myndighed, men der er Grænser for, i hvilket Omfang den kan gøre det og bør gøre det, og uden for disse Grænser ligger først og fremmest Skattebevillingsretten.

Til Slut skal jeg gøre en Bemærkning om den lille Drøftelse angaaende Kronepolitikken, der fandt Sted mellem mit Partis ærede Formand og Statsministeren. Statsministeren sagde dér som saa ofte før, at han og Handelsministeren omgaas ikke med Planer om Kronesækning. Ja, det er jo meget rart at faa at vide, hvad de Herrer omgaas med. Der er et gammelt Ord, der siger: Sig mig, hvem du omgaas, saa skal

jeg sige dig, hvem du er. Men de Herrer omgikkes jo heller ikke med saadanne Planer før Valget i 1932, men de blev inviteret sammen med dem af et æret Medlem, som nu var stærkt beskæftiget med at læse, men hvis Interesse nu er fanges af det, der siges (Krag). De Herrer blev inviteret sammen med disse Planer, og derfor er Statsministerens Erklæring jo ikke paa nogen Maade af en saadan Fasthed og Bestemthed, at den er egnet til det, der formodentlig er dens Formaal: at berolige med Hensyn til Kronens Fremtid. Se paa de tyske Erklæringer, der er afgivet i tilsvarende Situationer, de er af en Klarhed og Bestemthed, som ikke lader Tvivl om den derværende Regerings faste Vilje til at holde den tyske Mønt oppe. Men dette, som man siger her, at man ikke omgaas med Planer om Kronesækning, minder alt for meget om mange tidligere officielle Dementier til, at det kan have nogen synderlig Interesse i denne Forbindelse.

Korsgaard: Som mit Partis Ordfører (Christmas Møller) sagde, vil jeg gerne ogsaa sige, at jeg betragter dette at bevare Landbrugets Produktionsapparat i en fuldt ud god Stand ikke mindst i disse Selvforsyningstider som et Spørgsmaal af den allerstørste Betydning. Saa vidt tror jeg, at mit Parti overmaade vel kan gaa med til at yde betydelige Ofre. At vi næppe vil kunne gøre det ad de Veje, her foreslaas, vil fremgaa af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Udtalelser.

Til at løse Problemet har man jo indkaldt forskellige sagkyndige. Der er det saakaldte statsministerielle Udvalg, hvorom jeg intet har at sige, og der er Personen Professor Vinding Kruse, som er blevet meget berømmet af forskellige. Jeg vil tillade mig at sige en Smule i modsat Retning. Der er vel ikke mange, der i den Grad som han, jeg kunde fristes til at sige: har svinet Rigsdagens Virksomhed til gennem sine Udtalelser, og derfor synes jeg ikke, det i hvert Fald kan være meget behageligt som Rigsdagsmand at berømme ham for meget. Hele hans Form minder mig om en Historie, man fortæller om J. C. Christensen, gaaende ud paa, at han om en Person, der endnu er Medlem af dette Ting, skulde have sagt: Han er ikke saa dum, som man tror han er, men han er nu heller ikke saa klog, som han selv tror han er. Dette vil oversat til det foreliggende Tilfælde betyde, at vel kan Rigsdagen have fejlet, men vi er nu lige godt ikke saa dumme, som forskellige saakaldte store